

delegerede, som vi sender derned, vil benytte denne Debat til at komme frem med, hvad de har at fortælle af almen Interesse nede fra Genève. Det vilde være rart at faa en nogenlunde kølig Vurdering af, hvad der passerede dernede i Begyndelsen; det var jo Genstand for en stærk Reklame herhjemme — jeg tror nu ikke, det var saa bemærkelsesværdigt, som det blev gjort til. Men det, der navnlig har Interesse, langt mere end disse smukke Talemaader, som blev udvekslet i Begyndelsen af Forbundsforsamlingens Møde, i hvilket den højtærede Statsminister jo havde Lejlighed til at deltage, det er Realiteten: hvorledes Danmark gennem Forhandlingerne i Folkeforbundet placeres Staterne imellem. Det er det, der er af allerstørste Interesse for det danske Folk og for den danske Rigsdag at vide, og jeg kan ikke nægte, at det er med nogen Uro, jeg ser paa den Udvikling, der finder Sted dernede.

Det forekommer mig, at vi, saa vidt man er i Stand til at følge det herhjemme fra, ved den ivrige Bestræbelse for ikke at slutte os for nær til den ene og den ivrige Bestræbelse for ikke at komme til at gøre Uret til nogen Side er ved at isolere os fuldkommen dernede, og jeg tror, at Isolering i Virkeligheden er en farlig Ting. Men endnu farligere vilde det efter min Mening være, om Danmark i Folkeforbundets Medlemmers Øjne kom til at staa som en Stat, der nok vilde nyde Rettighederne ved Folkeforbundspagten, men som ikke vilde høre Tale om Pligterne. Og farligst vilde det være, om vi i Omverdenens Øjne kom til at staa som en Nation, der ikke tog det saa nøje hverken med Rettigheder eller med Pligter — og dertil er et Forslag som det fremsatte Afrustningsforslag bedre egnet end noget som helst andet.

Netop under Hensyn til den Vægt, jeg lægger paa Forhandlingerne i Genève, maa jeg ogsaa lægge en vis Vægt paa den Instruks, der udgives til vore Forhandlere dernede, og jeg skal derfor spørge den højtærede Udenrigsminister, hvorledes han stiller sig til den Tanke, jeg tidligere har fremsat, at Instruksen burde drøftes i det udenrigspolitiske Nævn. I denne Forbindelse vil jeg blot nævne, at der i sin Tid i „Politiken“ stod en Notits om, at de delegerede skulde have Regeringens Afrustningsforslag med ned til Genève og søge at skaffe sig Underretning om, hvorledes man stillede sig til dette Forslag. Det var noget paafaldende, og det var vist ogsaa urigtigt; Forholdet var, saa vidt jeg har bragt i Erfaring, det, at kun en enkelt delegeret, som

var særlig nøje knyttet til Regeringen, var i Besiddelse af dette Forslag. Det maatte jo ogsaa være noget vanskeligt at give et saadant Forslag, som endnu ikke havde været behandlet i Statsraadet, ud som et dansk Regeringsforslag. Der fremkom imidlertid i denne Forbindelse eller noget senere en Udtalelse fra den højtærede Forsvarsminister om, at han naturligvis med Opmærksomhed vilde følge Udlandets Stilling til dette Forslag; og man maatte forstaa denne Udtalelse saaledes, at hvis man fra Udlandets Side stillede sig meget afvisende overfor den Tanke, at et enkelt Land skulde gaa til Afrustning, saa vilde den højtærede Minister tage Forslaget op til fornyet Overvejelse. Nu forekommer det mig, at man med stor Sikkerhed kan sige, at der under Forhandlingerne i Folkenes Forbund fra mange forskellige Sider viste sig en stærk Modstand mod denne Tanke. Om dette Forhold i det hele taget vilde jeg altsaa gerne høre de delegeredes Opfattelse, og det forekommer mig naturligt, at det sker ved denne Lejlighed — selv om det ikke direkte er Afrustningsforslaget, der er til Behandling —, fordi en Beretning derom dog maa anses for at være et naturligt Led i Beretningen om, hvad der i øvrigt er passeret dernede.

Med Hensyn til Grønlandsspørgsmaalet endte jo Forhandlingerne med, at den højtærede Udenrigsminister udtalte, at han var i Besiddelse af en sund Optimisme, der gjorde, at han saa forhaabningsfuldt paa denne Overenskomst og paa dens Evne til at tilvejebringe et lykkeligt og godt Forhold mellem Norge og Danmark. Nu kan en opmærksom Iagttagere jo ikke nægte, at nogen egentlig kærlig Tone overfor Danmark har der ikke hersket i den norske Presse i den forløbne Sommer, men det skal jeg ikke opholde mig meget ved. Derimod er der en enkelt Udtalelse, som jeg ikke finder, man kan lade passere uden Omtale, og det er den Udtalelse, som tidligere Statsraad Mowinckel fremsatte overfor en Interviewer fra „Berlingske Tidende“, hvori han netop talte om Forholdet paa Vestgrønland og sagde, at man kunde vel nok blive enig om nogle Forhold dér paa Vestgrønland. Dette er en Bekræftelse saa stærk og saa kraftig, som man kan ønske det, af Rigtigheden af det, vi fra vor Side stedse sagde under Forhandlingerne her paa Rigsdagen, at naar man i Norge sagde: Vi staar her ikke ved Afslutningen, men ved Begyndelsen — saa var dette ærligt og oprigtigt ment fra Nordmændenes Side. Fra Regeringens og fra Venstres Side fejede